

Балканътъ, старъ баща, грижовно бди
надъ вѣсъ, въ далечни спомени унесенъ...

Вий стигнахте заснѣженитѣ върхове
на свѣтлото безмъртие и слава,
вий стигнахте на вѣчното прагътъ!
Войници, слънце ярко озарява
Родината — сждбата я зове
по начъртанъ отъ вашитѣ книжали пжтъ.

ДОБРОВОЛЕЦЪ.

Нивата ме вече не свирта,
Кжшата ме не спира!
Крѣвь юнашка въ жилатѣ ми
По-силно завира.

Не щж вече кяръ, печалба . . .

Нищо вече не галя:

Сърцето ми за бой люто,

Силно се распаля.

Какъ да търпя? какъ да ходя

На лозя, на нива,

Днесъ когато и старъ и младъ

Въ Добруджа отива

Ахъ сърдце т. елти, играе,

Иска да изхвъркне,

И балкана за минута

Иска да прѣхвъркне

Тамо дѣто е гърмѣла

Нѣша вѣхта слава,